

Vor næste solide Kraft, og den, der i Aar møder med det bedste Billede blandt Malerinderne, er *Helvig Kinch* med „Pløjning en Efteraarsaften“. Hun fører Penslen sikkert og let, der er en udmærket Tegning i Dyrenes trækkende Rygge, Manden træder saa fast i Jorden, Himlens lyse Skyer hæver saa smukt den graalige Pløjestemning. Men derimod er det over „Rughøst“ noget vist dæmpet ved Farven, noget forsigtigt, som ikke klæder det Sujet. „Kyllingehønen“ derimod virker godt med sine bredt malte, bløde Farver. — Den næste kvindelige Dyremaler, *Kamma Thorn*, gift Salto, har nogle „Zebuokser“, der, ligesom hendes tidligere Kalve, er lidt dødt og glat behandlede, men gode i deres Karakteristik. Hendes „Blomsterbed med Pæoner“ er noget tæt og tungt, men vi ved fra hendes private Udstilling, at hun kan præstere mere.

Dyrestudiet lader ikke til at virke tiltrækkende paa Kvinderne, endskønt de i de sidste Aar har bredt sig over flere Felter end tidligere. Det har før været Udstillinger, hvor Motiverne overvejende har skiftet mellem Blomster og Børnebilleder. — Til Bevis for deres Udvidelsestrang

har *Louise Bonfils* f. Eks. kastet sig over Vandet. Hun har et Billede med en „Skonnert i Grenaa Havn“, det kan næsten kaldes et Søstykke, dog en rolig og behersket Sø med et rigtig pænt, hvidt Skib.

Foruden Lilly Lundsten, som før er nævnt, er der to andre flinke Portrætmalere: *Agnes Brinkmann* med et udmærket vederheftigt „Portræt af min Fader“ — samt *Carla Colsmann* med „Portræt af en Læge“. I den sidste Farvebehandling er der lidt af den gamle Uro, og skønt der er meget godt deri, kan det ikke maale sig med Lægeportrætet paa hendes egen Udstilling. — *Ellen Corinna Stibolt* har to henrivende Børnebilleder, et Speciale hun varierer smukt, og uden møder *Tony Møller* og *Britta Barnekow* op med to Dregebilleder.

Det er fornøjeligt at se *Ellen Wilkens* igen med et godt Billede. I „en ung Pige, der læser i Sengen“, har hun faaet Lampelyset til at brede sig smukt og faaet Pigens rødgyldne Haar til at lyse malerisk mod den røde Baggrundsvæg; derimod er „Landskab med en Pil“ ikke lykkedes saa godt, det er rigelig pillent gjort, virker glat og tørt.

Desværre har *Vilhelmine Bang* kun et mindre bemærkelsesværdigt Havestudie; man mindes med stadig Glæde hendes gode Barneportræt i Fjor.

Mellem Landskabsmalerinderne staar *Ebba Carstensen* altid ret uforbederlig. Naar man bare vidste, hvad hun egentlig vilde, thi i Aar, som for nogle Aar siden, prøver hun paa at slaa ind paa den Malemaade at fremstille alt i Flader; men det Forsøg fremtræder kun enkeltvis, hun udarbejder ikke Maaden, fordyber sig ikke i den for at se, hvad der kunde komme ud deraf. Hendes andet Billede „siddende Model“ er f. Eks. malt paa ovennævnte Maade, men heller ikke videre lovende. — „Mod Regn i Skoven“ af *Dagmar Olrik* er et smukt og stemningsfuldt Billede, men der er noget mat over Farven, som var den syet af Uld. — Af Landskaber findes der endnu et af *Elisabeth Schiøtt* og et af *Amalie Müller*. — I et „Skovbillede“ af *Gerda Strøm* ærgrer man sig lidt over den overfladiske Maade, hvorpaa hun behandler et saa stort Stykke Natur. Sammenlignet med et af Gerhard Blom, hvormed hendes Motiv har saa meget tilfælles, er hans et langt mere indgaaende Arbejde.

Pauline Thomsen forfalder som

Modehandlerens Tale.

Af *Søren Kierkegaard*: »Stadier paa Livets Vej«.

—O—

Denne Tale, der synes grebet lige ud af dette Øjeblik, skønt den skriver sig fra Fyrrerne i forrige Aarhundrede, er holdt ved et naturligt Gæstebud, hvor fire unge Mennesker efter Tur karakteriserer Kvinden hver ud fra sit specielle Syn paa hende.

... Nej, jeg kender Kvinden — fra hendes svage Side, det vil sige, jeg kender hende. Jeg skyer ingen Forfærdelse i mit Studium og skyer intet Middel for at forvise mig om, hvad jeg har forstaaet; thi jeg er en rasende, og en rasende maa man være for at forstaa hende, og var man det ikke før, — naar man har forstaaet hende, — bliver man det. Som Røveren har sit Smuthul ved den larmende Landevej, og Myreslugeren sin Tragte ved det løse Sand, og Kaperen sit Skjulested ved det brusende Hav, saa har jeg min Modebutik midt i Menneskevrirmlen, forførerisk, uimodstaaelig for en Kvinde, som Venusbjerget for Manden. Her i en Modebutik lærer man hende at kende, praktisk og fra Grunden af uden al teoretisk Ophævelse. Ja, betydede

Moden ikke andet, end at en Kvinde i Begærligheds Brynde kastede alt af sig, saa var det dog noget. Men saaledes er det ikke; Moden er ikke aabenbar Vellyst, ikke tolereret Udsvævelse, men en Uanstændighedens Snighandel, der er autoriseret som Velanstændighed. Og som i det hedske Preussen den giftfærdige Pige har en Klokke, hvis Ringen var til Signal for Mændene, saaledes er en Kvindes Eksistens paa Moden et evindeligt Klokkespil ikke for udsvævende, men for slikvorne Vellystninge. Man tror, Lykken er en Kvinde, o! ja, den er jo ustadig; men den er dog ustadig i noget, thi den kan give meget; for saa vidt er den ikke en Kvinde. Nej, Moden er en Kvinde, thi Moden er Ustædighed i *Non-sens*, der kun kender en Konsekvens, at den altid bliver mere og mere pinen. Een Time i min Butik er mere værd end Aar og Dage udenfor, hvis man ønsker at lære Kvinden at kende; i min Modebutik, thi den er den eneste i Residensen, der er ikke Tanke om Konkurrence; hvo skulde vove en Væddestrid med den, der ganske har ofret sig og ofrer sig som Ypperstepræst i denne Afgudsdyrkelse.

se. Nej, der er ikke et distingveret Selskab, uden at mit Navn er det første og det sidste, og der er ikke et borgerligt Selskab, hvor jo mit Navn, naar det nævnes, indgyder hellig Ærefrygt som Kongens, og der er ingen Dragt saa vanvittig, at den jo, naar den er fra min Butik, ledsages af en Hvisken, idet den gaar gennem Salen; og der er ikke en Dame af Byrd, der vover at gaa min Butik forbi, og ikke en borgerlig Pige, uden at hun gaar den sukkende forbi og tænker: Dersom jeg blot havde Raad. Nu, hun var ej heller bedragen; jeg bedrager ingen; det fineste, det kostbareste leverer jeg til de billigste Priser, ja under Prisen sælger jeg, saaledes ønsker jeg at vinde, nej, jeg sætter aarligt store Summer til. Og dog vil jeg vinde, jeg vil det, jeg giver min sidste Hvid hen for at bestikke, for at underkøbe Modens Organer, at mit Spil kan vindes. Det er mig en Vellyst uden Lige at tage de kosteligste Tøjer frem, at skære til, at klippe ægte Bryslerkniplinger ud, for at danne en Narredragt, jeg udsælger til de billigste Priser, ægte Stoffer og paa Moden. I tror maaske, at det kun er i enkelte Øjeblikke, hun